

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa E. R. i R. R.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuraturze Rejonowej w Kaliszu
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 lipca 2015 r.,
na skutek skarg kasacyjnych powódki E. R.
oraz powoda R. R.
od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu
z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ca 51/14,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną R. R.,**
- 2. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej E. R.,**
- 3. przyznaje adw. M. D. z kasy Sądu Okręgowego w Kaliszu
kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) zł podwyższoną o stawkę
VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w
postępowaniu kasacyjnym z urzędu powódce E. R.; oddala
wniosek tego adwokata o przyznanie kosztów za sporządzenie
skargi kasacyjnej w imieniu powoda R. R.,**
- 4. odstępuje od obciążenia powodów kosztami zastępstwa
prawnego w postępowaniu kasacyjnym na rzecz Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁵ § 1 k.p.c. skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem stronie skarżącej.

W sprawie pełnomocnik powodów E. R. i R. R. wniósł dwie oddzielne skargi kasacyjne, jedną w imieniu powódki, drugą w imieniu powoda, jednakże wniosek o doręczenie odpisu wyroku Sądu Okręgowego z dnia 3 kwietnia 2014 r. wraz z uzasadnieniem złożył tylko w imieniu powódki.

Warunkiem dopuszczalności wniesienia skargi kasacyjnej jest uprzednie złożenie przez stronę w terminie tygodniowym, zgodnie z art. 387 § 3 k.p.c., wniosku o doręczenie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem. Oznacza to, że tylko wtedy, gdy strona zażądała w terminie tygodniowym doręczenia wyroku z uzasadnieniem, można mówić, iż spełnione zostało wstępne wymaganie dla powstania możliwości wniesienia skargi kasacyjnej. W sytuacji, w której strona z takim żądaniem nie wystąpiła bądź zgłosiła je po upływie ustawowego terminu (w art. 387 § 3 k.p.c.), przewidziany w art. 398⁵ § 1 dwumiesięczny termin do wniesienia skargi kasacyjnej nie może w ogóle rozpocząć biegu, a tym samym niemożliwe jest wniesienie skargi kasacyjnej.

Z tych względów skarga kasacyjna powoda podlegała odrzuceniu, jako niedopuszczalna z innych przyczyn (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Odnosnie natomiast skargi kasacyjnej powódki, skarżąca wskazała na oczywistą zasadność jej skargi kasacyjnej.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to

w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz.135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wyvodu nie zawiera. Wbrew twierdzeniom skarżącej wyrok został wydany po niejawnym naradzie sędziów przy zachowaniu wszystkich ustawowych wymagań formalnych warunkujących prawidłowość (niewadliwość) tej czynności.

Wskazane ponadto w skardze kasacyjnej zarzuty dotyczą ustaleń faktycznych i oceny dowodów dokonanych przez Sąd Okręgowy; tymczasem zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez Sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.)

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Orzeczenie o wynagrodzeniu adwokata udzielającego powódce pomocy prawnej z urzędu wynika z treści § 2, § 13 ust. 4 oraz § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461).

Wniosek adwokata o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu podlegał oddaleniu. Zgodnie bowiem z ugruntowanym orzecznictwem czynności adwokata ustanowionego z urzędu, dokonane niezgodnie z wymaganiami profesjonalizmu, nie uzasadniają przyznania od Skarbu Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 1999 r., I CKN 1046/97, OSNC 1999, nr 10, poz. 178, z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123, i z dnia 20 września 2007 r., II CZ 69/07, OSNC 2008 r., nr 3, poz. 41, OSNC 2008 r., nr 3, poz. 41).

Oddaleniu podlegał również wniosek Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa o zasądzenie kosztów z tytułu zastępstwa procesowego. W orzecznictwie wyjaśniono bowiem, że w wypadku odrzucenia skargi kasacyjnej, nie należą się koszty po stronie, która w odpowiedzi na skargę kasacyjną wносиła o jej oddalenie lub nieprzyjęcie do rozpoznania, natomiast nie podniosła zarzutu, że skarga powinna być odrzucona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, nie publ.).

I.n